

— Не ти трѣбва, Симеоне. Хайде греби поздравол!

Невеселъ, сърдитъ се качва Богданъ на гимназията. Обикаля я, отвързва рейката, отвива връвта отъ платното. Следъ малко пристига капитанъ Яни, оглежда съ фенера палубата, такелажа, лашка руля насамъ-нататъкъ и цѣка съ езикъ:

— Пукнато е перото. Обещаха да го направятъ, а нищо не сж направили. Дружествена стока! Богдане, вдигни кливера. Кочо! Симеоне! Изтегляйте котвата!

Лекъ вѣтръ размърдва платната. Пълзятъ едва-едва край Ил дъ зъ. Колко жалки сж тѣ подъ нея... Отминаватъ фара. Момчетата запѣватъ нѣкаква пѣсенъ, въ нея има радостъ и топлина. Но, безъ самъ да знае защо, Богданъ се наежва:

— Стига сте пѣли!

Капитанъ Яни се извърща къмъ него.

— Защо да не пѣятъ?

Наистина, защо да не пѣятъ? Радватъ се момчетата, че сж тръгнали. Гледатъ какъ бавно се отдалечаватъ отъ брѣга, какъ неговитѣ свѣтлини дребнѣятъ и се губятъ, а около имъ почва да расте морето, и имъ става радостно. Но пѣсенъта имъ се пресича. Симеонъ лѣга на носа и подава глава надъ вълнорѣза. Кочо отива при Богдана, сѣда и му говори другарски:

— Бате Богдане, ти не ни се сърди. Ние работимъ отъ четири месеца въ транспортното дружество, но рѣдко пжтуваме. Повече товаримъ и разтоваряме по скелитѣ. Отде да знаемъ, че на пжтъ не се пѣе.

— Пѣйте си, пѣйте си.